

Rozsah tohoto minima řídí se počtem členů domácnosti. Odst. 3 ustanovuje, že podnájemníci se k členům domácnosti nepočítají. Z toho jde, že majitel bytu tím, že některé místnosti z něho dá do podnájmu, nemůže ovšem zvýšiti počet místností, na jichž ponechání dle § 5 má nárok, a že tedy při zjišťování, zda resp. kolik místností z jeho bytu je nadpočetných, nutno vycházeti z celkového počtu obytných místností bytu jeho, čítajíc v to i místnosti jím do podnájmu dané. Na druhé straně musí mu však onen počet místností, který je mu §em 5 jako minimum zaručen, býti zachován pro jeho vlastní bytovou potřebu a tedy tak, aby jich dle své vůle mohl k tomuto účelu použítí. Úřad je tedy ovšem oprávněn, když podle celkového počtu obytných místností bytu, čítajíc v to i místnosti dané do podnájmu, jsou tu místnosti dle § 5 nadpočetné, tyto nadpočetné místnosti zabrati, aniž by byl nějak omezen co do volby, které místnosti z bytu chce zabrati, jsou-li ohledně nich dány i ostatní předpoklady záboru. Jestliže však majitel bytu všechny nadpočetné místnosti dal do podnájmu a ponechal si pro svoji bytovou potřebu jenom tolik místností, na kolik má dle § 5 nárok, a úřad zabere některé z těchto místností, pak je ovšem povinen současně dáti majiteli bytu náhradou též počet místností z ostatních místností podpronajatých tím, že dotyčným podnájemníkům opatří dle § 8, odst. 1, bod 9, lit a) a § 8, odst. 1, bod 8 byt náhradní a tak místnosti dosud jimi obývané uvolní pro majitele bytu. Jinak došlo by se po případě k nemožnému dojistá důsledku, že by bylo možno zabrati majiteli bytu všechny místnosti jím obývané a ponechat mu jenom ty, které dal do podnájmu a které pro jeho bytovou potřebu nemají vůbec ceny, poněvadž sám vzhledem k předpisům o ochraně nájemníků podnájemníky nemůže z nich odstraniti a zábor jich dle § 8, odst. 1, bod 8 zák. je kdykoli přípustný.

Ježto ze tří obytných místností stěžovatelčiných podle skutkového zjištění, z něhož úřad vycházel, jedna je v podnájmu, naříkaným rozhodnutím pak žalovaný úřad stěžovatelce, která podle § 5, odst. 1, bod 1 má nárok na ponechání dvou obytných místností, jednu z obou zbývajících místností zabral na základě § 5 a § 8, odst. 1, bod 9 cit. zák. jako nadpočetnou, aniž současně, opatřiv podnájemníkům jejím náhradní byt, 1 místnost podpronajatou uvolnil pro její bytovou potřebu, bylo naříkané rozhodnutí, opírající se výhradně jen o tento titul záboru, zrušiti jako nezákonné, aniž možno uvažovati, zda by skutkový stav, jak jej líčí stížnost na rozdíl od skutkové podstaty přijaté úřadem, nedopouštěl zabránit z titulu jiného.

Č. 820.

Vyživovací příspěvek: * Okolnost, že osoba činící nárok na vyživovací příspěvek má příjem dosahující výše zákonné sazby vyživovacího příspěvku, nevylučuje sama o sobě ohrožení výživy.

(Nález ze dne 21. dubna 1921 č. 4756.)

Věc: Julie D. ve Vrábí proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Rozhoduje o stížnosti řídil se nejvyšší správní soud následujícími úvahami:

Ze znění naříkaného rozhodnutí je patrné, že úřad při svém rozhodnutí vycházel z názoru, že výživa není ohrožena, dosahuje-li příjem osoby nárok činící zákonné sazby příspěvku na výživu. Názor tento není však v zákoně odůvodněn. Zákon o vyživovacím příspěvku ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nemá žádné normy, která by určovala předpoklady, za nichž pokládati jest výživu osoby, nárok na vyživovací příspěvek činící, za ohroženou, předpokládá jen, že ohrožení výživy nastalo povoláním příslušníka k službě vojenské, tudíž, že povoláním způsobena určité osobě na výživě její taková újma, že osoba ta postrádá výživy potřebné. Výživa osoby jest zajisté ohrožena, není-li tu žádného pramene, z něhož by uhrazeno býti mohlo, čeho k výživě jest třeba, ale se nedostává.

Otázku, zda výživa jest ohrožena, možno proto posouditi jen dle okolností konkrétního případu, dle individuálních životních poměrů té osoby, která činí nárok na vyživovací příspěvek, dle individuálních potřeb jejich se zřetelem na prostředí, v němž osoba ta žije.

Okolnost, zda příjem osoby té dosahuje výše zákonné sazby vyživovacího příspěvku, jest nerozhodna, neboť vyživovací příspěvek již dle svého označení i dle intence zákona má právě jen povahu pouhého příspěvku na doplnění nákladu na výživu osoby, která odchodem povolání utrpěla na výživě své ujmou, za kterou náhrady nemá. Zákonná sazba vyživovacího příspěvku nemůže býti dle intencí zákona měřítkem, podle něhož by jedině posuzovati bylo, je-li výživa ohrožena.

Okolnost, že stěžovatelka má příjem dosahující výše zákonné sazby vyživovacího příspěvku, nevylučuje tudíž, že výživa její jest skutečně ohrožena, zákon však pokládá faktické ohrožení výživy za jedině směřovatelné.

Poněvadž žalovaný úřad veden jsa mylným názorem právním, položil výrok svůj jedině na okolnosti, že stěžovatelka má vlastní příjem dosahující výše zákonné sazby vyživovacího příspěvku, bylo rozhodnutí jeho, ježto zákonu odporuje, dle § 7 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 821.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
I. * Při zodpovězení otázky po stejnoměrnosti povahy pozemků zcizených dlužno dle § 11, posl. odst. dávk. řádu uvážiti okolností, které mohou přivoditi různost jejich ocenění. — II. Analogické použití předpisu § 8, odst. 2, věty 2 česk. ř. dávk. na kupy z volné ruky v řízení konkursním je nepřipustné.

(Nález ze dne 22. dubna 1921 č. 4751.)

Věc: Firma M. Z. v Praze (adv. Dr. Karel Bergmann z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.